

ZOMER VOOR ALTIJD

Jenny Han
Zomer voor altijd

Vertaald door Selma Soester

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *We'll always have summer*

Copyright © 2011 by Jenny Han, published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Marianne Schönbach Literary Agency

© Vertaling uit het Engels door: Selma Soester, 2021

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021

© Omslagillustratie: Bente van de Wouw

© Auteursfoto: Janelle Bendycki

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5891 0

ISBN 978 90 488 5892 7 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor mijn twee Emily's:
Emily van Beek, je bent mijn ambassador of quan.
Emily Thomas Meehan, laten we altijd bij elkaar
blijven.
Liefs, jullie vriendin

Toen ik klein was, keken mijn moeder en ik elke woensdagavond naar oude musicals. Dat was iets van ons samen. Soms kwam mijn vader of Steven erbij om een tijdje mee te kijken, maar meestal was ik alleen met mijn moeder, op de bank met een deken en een schaal zoete en zoute popcorn, elke woensdag. We keken naar *The Music Man*, *West Side Story*, *Meet Me in St. Louis*, die ik leuk vond, en *Singin' in the Rain*, die ik écht leuk vond. Maar ik vond geen van alle zo geweldig als *Bye Bye Birdie*. Van alle musicals was *Bye Bye Birdie* mijn grote favoriet. Ik zette hem steeds opnieuw op, net zo lang tot mijn moeder er genoeg van had. Net als Kim MacAfee wilde ik mascara en lippenstift en hoge hakken dragen en dat 'vrolijke volwassen-vrouwengevoel' hebben. Ik wilde jongens horen fluiten in de wetenschap dat het voor mij bedoeld was. Ik wilde volwassen worden en net zo zijn als Kim, want zij had het allemaal.

En daarna, wanneer het bedtijd was, zong ik 'We love you, Conrad, oh yes we do. We love you, Conrad, and we'll be true' voor de badkamerspiegel met een mond vol tandpasta. Dan stortte ik mijn

acht-negen-tien-jaar-oude hart uit. Maar ik zong niet voor Conrad Birdie. Ik zong voor mijn Conrad. Conrad Beck Fisher, de jongen van mijn dromen.

Ik heb maar van twee jongens gehouden - en ze heetten allebei Fisher. Conrad was de eerste, en ik hield van hem op een manier zoals dat alleen de allereerste keer mogelijk is. Het is het soort liefde waardoor je niet beter weet en dat ook niet wilt - het soort dat duizelingwekkend, dwaas en vurig is. Dat soort liefde is een eenmalig iets.

En toen kwam Jeremiah. Als ik naar Jeremiah keek, zag ik verleden, heden en toekomst. Hij kende niet alleen het meisje dat ik ooit was. Hij kende mijn huidige ik en toch hield hij van me.

Mijn twee grote liefdes. Ik denk dat ik altijd heb geweten dat ik ooit Belly Fisher zou zijn. Ik wist alleen niet dat het op deze manier zou gebeuren.

1

Wanneer het tentamenweek is en je vijf uur achter elkaar hebt zitten studeren, heb je drie dingen nodig om de nacht door te komen. De grootste slush die je kunt vinden, half kersenlimonade, half cola. Een pyjamabroek, het soort dat zo vaak gewassen is dat je erdoorheen kunt kijken. En ten slotte: danspauzes. Veel danspauzes. Wanneer je ogen beginnen dicht te vallen en je alleen nog maar aan je bed denkt, helpen danspauzes je erdoorheen.

Het was vier uur in de ochtend en ik was aan het blokken voor het laatste tentamen van mijn eerste jaar op Finch University. Ik bivakkeerde in de bibliotheek van mijn studentenhuus met mijn nieuwe beste vriendin Anika Johnson en mijn oude beste vriendin Taylor Jewel. De zomervakantie was zo dichtbij dat ik hem bijna kon proeven. Nog maar vijf dagen. Ik was al sinds april aan het aftellen.

‘Overhoor me,’ beval Taylor. Haar stem klonk hees.

Ik sloeg mijn schrift open op een willekeurige

bladzijde. 'Wat is het verschil tussen *anima* en *animus*?'

Taylor kauwde op haar onderlip. 'Geef eens een hint.'

'Eh... het is Latijn,' zei ik.

'Ik heb geen Latijn gehad! Zit er Latijn in dit tentamen?'

'Nee, ik probeerde je alleen een hint te geven. Want in het Latijn eindigen jongensnamen op "-us" en meisjesnamen op "-a", en *anima* is het vrouwelijke archetype en *animus* het mannelijke. Snap je?'

Ze slaakte een diepe zucht. 'Nee. Ik ga waarschijnlijk zakken.'

Anika keek op van haar schrift en zei: 'Misschien zou het helpen als je wat minder zou appen en wat meer zou studeren.'

Taylor wierp haar een geërgerde blik toe. 'Ik help mijn zus met het plannen van ons eindejaarsontbijt, dus ik moet vannacht oproepbaar zijn.'

'Oproepbaar?' Anika keek geamuseerd. 'Zoals een dokter?'

'Ja, zoals een dokter,' beet Taylor haar toe.

'En, worden het flensjes of wafels?'

'Wentelteefjes, als je het zo nodig wilt weten.'

We volgden alle drie hetzelfde eerstejaarspsychologievak en Taylor en ik hadden morgen tentamen. Anika's tentamen was een dag later. Na Taylor was Anika mijn beste vriendin op school. En aangezien Taylor nogal competitief van aard was, was het een vriendschap waar ze meer dan een beetje jaloeers op was, al zou ze dat in geen miljoen jaar toegeven.

Mijn vriendschap met Anika was anders dan mijn vriendschap met Taylor. Anika was relaxed en makkelijk in de omgang. Ze oordeelde niet snel. Maar wat belangrijker was, was dat ze mij de ruimte gaf om anders te zijn. Ze kende me niet al mijn hele leven, dus had ze geen verwachtingen of vooroordelen. Dat gaf een gevoel van vrijheid. En ze leek totaal niet op mijn vrienden thuis. Ze kwam uit New York; haar vader was jazzmusicus en haar moeder schrijfster.

Een paar uur later kwam de zon op en hulde de kamer in een blauwachtig licht. Taylor zat met haar hoofd gebogen terwijl Anika als een zombie in de ruimte staarde.

Ik maakte twee propjes op mijn schoot en gooide ze naar mijn twee vriendinnen. 'Danspauze,' zong ik terwijl ik op mijn computer op afspelen drukte. Ik wiegde swingend heen en weer op mijn stoel.

Anika keek me geërgerd aan. 'Waarom ben jij zo opgewekt?'

'Omdat,' zei ik terwijl ik in mijn handen klapte, 'dit over een paar uur allemaal voorbij is.' Mijn tentamen was pas later in de middag, dus was ik van plan om naar mijn kamer te gaan en nog een paar uur te slapen, om vervolgens op tijd wakker te worden om nog even te kunnen leren.

Ik versliep me, maar het lukte me toch om nog een uur te blokken. Ik had geen tijd om naar de eetzaal te gaan om te ontbijten, dus dronk ik alleen een Cherry Coke die ik uit de automaat haalde.

Het tentamen was net zo moeilijk als we hadden

verwacht, maar ik wist bijna zeker dat ik minstens een zeven zou krijgen. Taylor wist bijna zeker dat ze niet was gezakt, wat mooi was. Na afloop waren we allebei te moe om het te vieren, dus gaven we elkaar alleen maar een high five en gingen we ieder onze eigen weg.

Ik liep terug naar mijn slaapkamer, met het voornemen om minstens tot het avondeten in coma door te brengen, maar toen ik de deur opendeed lag Jeremiah op mijn bed te slapen. Wanneer hij sliep zag hij eruit als een klein jongetje, zelfs met die stoppels. Hij lag languit boven op mijn sprei, met zijn voeten over de rand van het bed bungelend en mijn ijsbeerknuffel, Junior Mint, tegen zijn borst geklemd.

Ik trok mijn schoenen uit en kroop naast hem op mijn extra lange tweepersoonsbed. Hij bewoog zich, deed zijn ogen open en zei: 'Hoi.'

'Hoi,' zei ik.

'Hoe ging het?'

'Best goed.'

'Mooi zo.' Hij liet Junior Mint los en trok me naar zich toe. 'Ik heb de helft van mijn lunchbroodje voor je meegenomen.'

'Lief van je,' zei ik, en ik nestelde mijn hoofd tegen zijn schouder.

Hij drukte een kus op mijn haar. 'Ik kan mijn meisje niet steeds maaltijden laten overslaan.'

'Alleen het ontbijt maar,' zei ik. Om er vervolgens aan toe te voegen: 'En de lunch.'

'Wil je dat broodje nu? Het zit in mijn boekentas.'

Nu ik erover nadacht had ik inderdaad honger,

maar ik had ook slaap. 'Straks misschien,' zei ik, en ik deed mijn ogen dicht.

Hij viel weer in slaap en ik viel ook in slaap. Toen ik wakker werd, was het donker buiten. Junior Mint lag op de grond en Jeremiahs armen lagen om me heen. Hij sliep nog.

We waren gaan daten vlak voordat ik aan mijn laatste jaar op de middelbare school begon. Hoewel 'daten' niet echt het juiste woord was. We waren gewoon samen. Het was allemaal zo vanzelfsprekend en snel gegaan dat het aanvoelde alsof het altijd zo was geweest. Het ene moment waren we vrienden, toen begonnen we te zoenen en voordat ik het wist had ik me ingeschreven op dezelfde uni als hij. Ik hield mezelf en ieder ander (inclusief hem en vooral mijn moeder) voor dat het een goede school was, dat hij maar een paar uur van huis verwijderd was en dat het logisch was om me daar in te schrijven, dat ik mijn opties openliet. Dat was allemaal waar. Maar in feite wilde ik gewoon bij hem zijn. Ik wilde hem het hele jaar door, niet alleen in de zomer.

En nu lagen we naast elkaar in mijn bed in het studentenhuis. Hij was tweedejaars en ik zat aan het eind van mijn eerste jaar. Het was idioot hoe ver we waren gekomen. We kenden elkaar al ons hele leven, en op een bepaalde manier voelde het aan als een grote verrassing - maar in zekere zin voelde het ook onvermijdelijk aan.

2

Jeremiahs studentenvereniging organiseerde een eindejaarsfeest. Over minder dan een week zouden we allemaal naar huis gaan voor de zomer en pas eind augustus weer terugkeren naar Finch. Ik had de zomertijd altijd de fijnste tijd van het jaar gevonden, maar nu ik eindelijk naar huis ging, voelde het ietwat bitterzoet aan. Ik was eraan gewend geraakt om Jeremiah elke ochtend voor het ontbijt in de eetzaal te ontmoeten en laat in de avond samen met hem de was te doen in zijn studentenhuis. Hij was goed in het opvouwen van mijn t-shirts.

Hij zou deze zomer weer voor zijn vaders bedrijf gaan werken en ik zou in de bediening gaan werken bij een familierestaurant dat Behrs heette, net als ik de vorige zomer had gedaan. Ons plan was om elkaar zo vaak mogelijk in het zomerhuis in Cousins te ontmoeten. De vorige zomer was het ons geen een keer gelukt om erheen te gaan. We hadden het allebei te druk gehad met ons werk. Ik draaide elke dienst die ik kon krijgen om geld te sparen voor school. Ik liep voortdurend rond met een hol gevoel vanbinnen, die eerste zomer dat ik niet in Cousins was.

Er vlogen buiten wat vuurvliegjes. Het begon net donker te worden en het was niet een al te hete avond. Ik droeg hakken, wat stom was, omdat ik op het laatste moment had besloten te gaan lopen in plaats van de bus te nemen. Maar ik had bedacht dat het voorlopig de laatste keer was dat ik op een warme avond als deze over de campus kon lopen.

Ik had Anika en onze vriendin Shay uitgenodigd om mee te gaan, maar Anika had een feestje van haar dansgezelschap en Shay was al klaar met haar tentamens en was naar haar huis in Texas gevlogen. Taylors studentenvereniging hield ook een feestje, dus zij kwam ook niet. Dus ik was alleen met mijn pijnlijke voeten.

Ik had Jeremiah geappt om te zeggen dat ik onderweg was en dat ik lopend was, en dat ik daarom wat later zou zijn. Ik moest om de haverklap stil blijven staan om de bandjes van mijn schoenen te verschuiven omdat ze in mijn hielen sneden. Hakken waren dom, was mijn conclusie.

Halverwege zag ik hem op mijn lievelingsbankje zitten. Hij stond op toen hij me zag. 'Verrassing!'

'Je had me niet tegemoet hoeven te komen,' zei ik, dolblij dat hij dat had gedaan. Ik ging op het bankje zitten.

'Je ziet er sexy uit,' zei hij.

Zelfs nu we al twee jaar een relatie hadden, moest ik nog steeds een beetje blozen wanneer hij zulke dingen zei.

'Dank je,' zei ik. Ik droeg een zomerjurkje dat ik van Anika had geleend. Het was wit met blauwe bloemetjes en bandjes met ruches.

'Die jurk doet me denken aan *The Sound of*

Music, maar dan op een sexy manier.'

'Dank je,' zei ik nogmaals. Leek ik in deze jurk écht op Fräulein Maria, vroeg ik me af? Dat klonk niet erg positief. Ik streek de bandjes een beetje glad.

Een paar jongens die ik niet kende bleven stilstaan en begroetten Jeremiah, maar ik bleef op het bankje zitten om mijn voeten te laten uitrusten.

Toen ze weg waren, zei hij: 'Klaar?'

Ik kreunde. 'Mijn voeten doen zo'n pijn. Hakken zijn stom.'

Jeremiah boog zich diep voorover en zei: 'Spring maar achterop, meisje.'

Giechelend klom ik op zijn rug. Ik giechelde altijd wanneer hij me 'meisje' noemde. Ik kon er niets aan doen. Het was grappig.

Hij hees me omhoog en ik sloeg mijn armen om zijn nek. 'Komt je vader maandag?' vroeg Jeremiah terwijl we het grote grasveld overstaken.

'Ja. Je komt toch wel helpen, hè?'

'Wat? Ik draag je over de campus. Moet ik je ook nog helpen verhuizen?'

Ik gaf hem een tik op zijn hoofd en hij dook weg. 'Oké, oké,' zei hij.

Toen drukte ik mijn lippen tegen zijn nek en maakte een scheetgeluid, en hij gilte als een klein meisje. Ik kon de rest van de weg niet meer ophouden met lachen.

3

De deuren van Jeremiahs studentenhuus stonden wagenwijd open en op het grasveld ervoor hingen mensen rond. Overal hingen kerstlampjes in allerlei kleuren - op de brievenbus, de veranda, zelfs langs de rand van het voetpad. Ze hadden drie opblaasbare kinderzwembadjes neergezet waar mensen in rondhingen alsof ze in jacuzzi's zaten. Jongens renden rond met enorme waterpistolen en spoten bier in elkaars mond. Sommige meisjes droegen een bikini.

Ik sprong van Jeremiahs rug en trok mijn schoenen uit in het gras.

'De groentjes hebben goed werk verricht,' zei Jeremiah met een goedkeurend knikje naar de kinderzwembadjes. 'Heb je je bikini bij je?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Zal ik vragen of een van de meisjes een reservebikini heeft?' bood hij aan.

'Nee, dank je,' zei ik snel.

De jongens van Jeremiahs studentenvereniging kende ik wel van mijn bezoeken aan het huus, maar de meisjes kende ik niet zo goed. De meesten van hen waren van Zeta Pi, de vrouwelijke tegen-

hanger van Jeremiahs studentenvereniging. Dat hield in dat ze samen feestjes en borrels organiseerden, dat soort dingen. Jeremiah had gewild dat ik me bij Zeta Pi aansloot, maar ik had nee gezegd. Ik had hem verteld dat ik me de contributie en de extra kosten voor het wonen in een studentenhuis niet kon veroorloven, maar in feite wilde ik liever vrienden worden met allerlei soorten meisjes, niet alleen degenen die ik in een studentenvereniging zou ontmoeten. Ik wilde een bredere universiteitservaring, zoals mijn moeder dat altijd noemde. Volgens Taylor was Zeta Pi voor feestbeesten en sletten, in tegenstelling tot haar eigen studentenvereniging, die veel stijlvoller en exclusiever zou zijn. En veel meer gericht op maatschappelijke dienstverlening, had ze er terloops aan toegevoegd.

Er kwamen steeds meisjes naar ons toe die Jeremiah omhelsden. Tegen mij zeiden ze hoi, en ik zei hoi terug, waarna ik naar boven ging om mijn tas in Jeremiahs kamer te zetten. Onderweg naar beneden zag ik haar.

Lacie Barone, in een zijdeachtige tanktop en skinny jeans, met daaronder rode hoge hakken van glimmend leer waarin ze hooguit één meter vijfenzestig was, stond met Jeremiah te praten. Lacie was de voorzitter van Zeta Pi en ze was een derdejaars - een jaar ouder dan Jere, twee jaar ouder dan ik. Ze had donkerbruin haar dat in een zwierige boblijn was geknipt en ze was klein en tenger. Ze was, naar ieders maatstaf, sexy. Volgens Taylor had ze een oogje op Jeremiah. Ik had tegen Taylor gezegd dat het me niets kon schelen, wat ik ook meende. Waarom zou ik me daar iets van aantrekken?

Natuurlijk vonden meisjes Jeremiah leuk. Hij was het type jongen dat meisjes leuk vonden. Maar zelfs een meisje dat zo aantrekkelijk was als Lacie vormde geen bedreiging voor ons. We waren al zoveel jaren samen, eerst als vrienden en daarna als stel. Ik kende hem beter dan wie dan ook, net zoals hij mij kende, en ik wist dat Jere nooit naar een ander meisje zou kijken.

Toen kreeg Jeremiah me in het oog en hij gebaarde dat ik naar hen toe moest komen. Ik liep op het tweetal af en zei: 'Hoi, Lacie.'

'Hoi,' zei ze.

Jeremiah trok me naar zich toe en zei: 'Lacie gaat dit najaar in Parijs studeren.' Tegen Lacie zei hij: 'Wij willen volgende zomer gaan backpacken in Europa.'

Ze nam een slokje van haar bier en zei: 'Cool. Welke landen?'

'We gaan zeker naar Frankrijk,' zei Jeremiah. 'Belly spreekt ontzettend goed Frans.'

'Dat is niet waar, hoor,' zei ik tegen haar, beschaamd. 'Ik heb alleen op de middelbare school Frans gehad.'

'O,' zei Lacie, 'ik kan er ook niets van. Ik wil er eigenlijk alleen maar heen om veel kaas en chocolade te eten.'

Ze had een stem die verrassend hees klonk voor zo'n klein iemand. Ik vroeg me af of ze rookte. Ze glimlachte naar me, en ik vroeg me af of Taylor haar verkeerd had beoordeeld. Ze was heel aardig.

Toen ze een paar minuten later wegliep om wat te drinken te halen, zei ik: 'Ze is aardig.'

Jeremiah haalde zijn schouders op en zei: 'Ja, ze

is cool. Zal ik wat te drinken voor je halen?’

‘Goed,’ zei ik.

Hij pakte me bij mijn schouders en leidde me naar de bank. ‘Ga zitten en verroer je niet. Ik ben zo terug.’

Ik keek hem na terwijl hij zich een weg tussen de mensen door baande en voelde me trots omdat hij van mij was. Mijn vriendje, mijn Jeremiah. De eerste jongen naast wie ik ooit in slaap was gevallen. De eerste jongen die ik ooit had verteld over die keer toen ik acht was en mijn ouders’ slaapkamer was binnengelopen terwijl ze het deden. De eerste jongen die naar de winkel was gegaan om pijnstillers voor me te kopen omdat ik zulke hevige menstruatiekrampen had, de eerste jongen die mijn teennagels lakte, die mijn haar naar achteren hield terwijl ik overgaf toen ik die keer stomdronken werd waar al zijn vrienden bij waren, de eerste jongen die een liefdesbriefje voor me op het mededelingenbord buiten mijn studentenkamer schreef.

*Jij bent de melk in mijn milkshake,
voor eeuwig en altijd. Liefs, J.*

Hij was de eerste jongen die ik ooit had gezoend. Hij was mijn beste vriend. Ik begreep het steeds beter. Dit was hoe het moest zijn. Hij was de ware. Míjn ware.

4

Het was later die avond.

We waren aan het dansen. Ik had mijn armen om Jeremiahs nek geslagen en de muziek pulseerde om ons heen. Ik voelde me rozig en doezelig, van het dansen en van de alcohol. Het was stampdruk in de kamer, maar toen Jere naar me keek, was er niemand anders meer. Alleen hij en ik.

Hij stak zijn hand uit en streek een haarlok achter mijn oor. Hij zei iets wat ik niet verstond.

‘Wat?’ schreeuwde ik.

Hij schreeuwde terug: ‘Belof me dat je nooit je haar afknipt.’

‘Ik moet wel! Anders ga ik eruitzien als... als een heks.’

Jeremiah tikte tegen zijn oor en zei: ‘Ik versta je niet!’

‘Heks!’ Ik liet mijn haar om mijn hoofd zwieren ter verduidelijking en deed alsof ik kakelend in een heksenketel roerde.

‘Ik hou wel van hekserig,’ zei hij in mijn oor. ‘Alleen de puntjes bijknippen, dan?’

‘Ik belof dat ik mijn haar nooit kort zal knippen,’ schreeuwde ik, ‘als jij belooft dat je je droom

om een baard te laten staan opgeeft!

Hij had het er al sinds Thanksgiving over dat hij zijn baard wilde laten groeien, en toen bedachten een paar van zijn middelbareschoolvrienden een wedstrijd om te zien wie de langste baard kon laten groeien. Ik had mijn veto erover uitgesproken, het deed me te veel aan mijn vader denken.

'Ik zal het in overweging nemen,' zei hij, en hij kuste me.

Hij smaakte naar bier en ik waarschijnlijk ook.

Toen kreeg Tom - een medelid van Jeremiahs studentenvereniging die ook wel bekendstond als Redbird om redenen die mij onbekend waren - ons in het oog, en hij denderde als een stier op Jeremiah af. Hij liep in zijn onderbroek en had een waterfles in zijn hand. En het was geen boxer-short, maar zo'n strakke witte onderbroek. 'Laat los, laat los!' schreeuwde hij.

Ze begonnen te stoeien, en toen Jeremiah Toms hoofd in een houdgreep nam, stroomde het bier uit Toms waterfles over mij en Anika's jurk heen.

'Sorry, sorry,' mompelde hij. Wanneer Tom heel erg dronken was, zei hij alles altijd twee keer.

'Het geeft niet,' zei ik. Ik wrong de jurk uit en probeerde niet naar de onderste helft van zijn lichaam te kijken.

Ik liep weg om mijn jurk op het toilet schoon te maken, maar er stond een lange rij, dus ging ik naar de keuken. Mensen deden bodyshots op de keukentafel; Jeremiahs huisgenoot Luke likte zout uit de navel van een roodharig meisje.

'Hé, Isabel,' zei hij toen hij opkeek.

'O, hé, Luke,' zei ik. Toen zag ik een meisje

overgeven in de gootsteen en maakte ik dat ik wegkwam.

Ik liep naar de badkamer op de eerste verdieping. Boven aan de trap drong ik me langs een jongen en een meisje die zaten te flikflooiën, en ik stapte per ongeluk op de hand van de jongen. 'O, sorry,' zei ik, maar hij leek het niet eens te merken, want hij had zijn andere hand onder het shirt van het meisje.

Toen ik eindelijk de badkamer had bereikt, deed ik de deur achter me op slot en slaakte een zucht van opluchting. Dit feestje was nog wilder dan anders. Iedereen ging waarschijnlijk helemaal los nu de tentamens achter de rug waren en het einde van het jaar in zicht was. Ik was eigenlijk wel blij dat Anika niet mee kon vanavond. Dit zou haar soort feest niet zijn - en het mijne trouwens ook niet.

Ik depte vloeibare zeep op de natte plekken en hoopte dat het geen vlekken zou achterlaten. Iemand probeerde de deur open te doen en ik riep: 'Momentje.'

Terwijl ik daar mijn jurk stond te deppen, hoorde ik een groep meisjes aan de andere kant van de deur praten. Ik schonk er niet echt aandacht aan tot ik Lacies stem hoorde. Ik hoorde haar zeggen; 'Wat ziet hij er vanavond sexy uit, hè?'

Een andere stem zei: 'Hij ziet er altijd sexy uit.'

Met dubbele tong zei ze: 'Echt wel.'

Het andere meisje zei: 'Ik ben jaloers dat je iets met hem hebt gehad.'

Op een zangerig toontje zei Lacie: 'Whatever happens in Cabo, stays in Cabo.'

Ik voelde me plotseling duizelig. Ik leunde met mijn rug tegen de badkamerdeur voor steun. Ze kon het onmogelijk over Jeremiah hebben. Onmogelijk.

Iemand bonsde op de deur en ik schrok.

Zonder na te denken deed ik hem open. Lacies hand vloog naar haar mond toen ze me zag. De blik op haar gezicht was als een stomp in mijn maag. Ik voelde fysieke pijn. Ik hoorde de andere meisjes scherp inademen, maar het leek allemaal ver weg. Ik had het gevoel alsof ik slaapwandelde toen ik langs haar en de meisjes de gang in liep.

Ik kon het niet geloven. Het kon niet waar zijn. Niet mijn Jere.

Ik ging naar zijn kamer en deed de deur achter me op slot. Ik ging op zijn bed zitten, trok mijn knieën op tot aan mijn borst en dacht terug aan wat ze precies had gezegd. *Whatever happens in Cabo, stays in Cabo.* En aan de blik op Lacies gezicht en de manier waarop de andere meisjes naar adem hadden gehapt. Alles speelde zich steeds opnieuw in mijn hoofd af, als een film. Lacie en Jeremiah die met elkaar praatten. De manier waarop hij zijn schouders ophaalde toen ik zei dat ze aardig was.

Ik moest het zeker weten. Ik moest het van Jeremiah zelf horen.

Ik verliet zijn kamer en ging naar hem op zoek. Tijdens het zoeken ging mijn schok over in woede. Ik drong me door de menigte heen. Een dronken meisje zei met dubbele tong: 'Hé!' toen ik op haar voet ging staan, maar ik bleef niet stilstaan om sorry te zeggen.

Ik vond hem uiteindelijk buiten, waar hij met

zijn studentenmaatjes stond te drinken. Vanuit de open deur zei ik: 'Ik moet met je praten.'

'Ik kom er zo aan, Bells,' zei hij.

'Nee. Nu.'

De andere jongens begonnen te joelen: 'Ooo, iemand zit in de problemen.' 'Fisher zit onder de plak.'

Ik wachtte.

Jeremiah moest iets in mijn ogen hebben gezien, want hij volgde me naar binnen, de trap op en zijn slaapkamer in. Ik deed de deur achter me dicht.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij met een bezorgde blik.

Ik spuugde de woorden bijna uit. 'Heb jij iets met Lacie Barone gehad tijdens de voorjaarsvakantie?'

Jeremiahs gezicht werd bleek. 'Wat?'

'Heb je iets met haar gehad?'

'Belly...'

'Ik wist het,' fluisterde ik. 'Ik wist het.'

Ook al wist ik het niet, niet echt. Ik wist helemaal niets.

'Wacht. Wacht nou even.'

'Wacht nou even?' schreeuwde ik. 'Mijn god, Jere. Mijn god.'

Ik zakte door mijn knieën. Mijn benen konden me niet eens meer overeind houden.

Jeremiah knielde naast me neer en probeerde me overeind te helpen, maar ik sloeg zijn handen weg. 'Raak me niet aan!'

Hij ging naast me op de grond zitten en liet zijn hoofd tussen zijn knieën zakken. 'Belly, het was toen wij tijdelijk uit elkaar waren. We waren uit elkaar.' Ik staarde naar hem.

De periode dat we zogenaamd uit elkaar waren had niet langer dan een week geduurd. En het was niet eens echt uit; niet wat mij betrof. Ik had altijd aangenomen dat we weer bij elkaar zouden komen. Ik had de hele week gehuild terwijl hij in Cabo met Lacie Barone aan het zoenen was.

'Je wist dat we niet echt uit elkaar waren! Je wist dat het niet echt zo was!'

Verslagen zei hij: 'Hoe moest ik dat weten?'

'Als ik het wist, had jij het ook moeten weten!'

Hij slikte en zijn adamsappel wipte op en neer. 'Lacie liep de hele week achter me aan. Ze liet me niet met rust. Ik zweer je dat ik niet van plan was iets met haar te beginnen. Het gebeurde gewoon.' Zijn stem stierf weg.

Ik voelde me zo smerig vanbinnen toen ik hem dat hoorde zeggen. Het was gewoonweg walgelijk. Ik wilde niet over hen samen nadenken, wilde het niet voor me zien. 'Hou je mond,' zei ik. 'Ik wil het niet horen.'

'Het was een vergissing.'

'Een vergissing. Noem je dat een vergissing? Een vergissing is toen je mijn doucheslippers in de douche had laten staan zodat ze beschimmelden en ik ze weg moest gooien. Dát is een vergissing, klootzak.' Ik barstte in tranen uit.

Hij zei niets. Hij zat daar maar en incasseerde, met gebogen hoofd.

'Ik weet niet eens meer wie je bent.' Mijn maag draaide zich om. 'Ik geloof dat ik misselijk word.'

Jeremiah pakte de prullenbak die naast zijn bed stond en ik gaf erin over, schokkend en huilend. Hij probeerde over mijn rug te wrijven, maar ik

schoof snel bij hem vandaan. 'Raak me niet aan,' mompelde ik terwijl ik mijn mond afveegde met de binnenkant van mijn arm.

Hier klopte niets van. Helemaal niets. Dit was niet de Jeremiah die ik kende. Mijn Jeremiah zou me nooit zo kwetsen. Hij zou zelfs nooit naar een ander meisje kijken. Mijn Jeremiah was oprecht, sterk en betrouwbaar. Ik wist niet wie deze persoon was.

'Het spijt me,' zei hij. 'Het spijt me echt.'

Jeremiah huilde nu ook. Mooi zo, dacht ik. Ik hoop dat je net zoveel pijn voelt als ik.

'Ik wil helemaal eerlijk tegen je zijn, Belly. Ik wil geen geheimen meer.' Nu stortte hij volledig in en begon hard te huilen.

Ik bleef roerloos zitten.

'We zijn met elkaar naar bed geweest.'

Voordat ik het wist, raakte mijn hand zijn gezicht. Ik sloeg hem zo hard ik kon. Ik dacht niet eens na, ik deed het gewoon. Mijn hand liet een vlekkerige rode afdruk achter op zijn rechterwang.

We staarden elkaar aan. Ik kon niet geloven dat ik hem had geslagen en hij ook niet. De schok verspreidde zich langzaam over zijn gezicht en op mijn gezicht lag waarschijnlijk dezelfde uitdrukking. Ik had nog nooit eerder iemand geslagen.

Hij wreef over zijn wang en zei: 'Het spijt me zo.'

Ik begon nog harder te huilen. Ik had me voorgesteld dat ze elkaar hadden gezoend. De gedachte aan seks was niet eens bij me opgekomen. Wat een stommeling was ik.

'Het betekende niets,' zei hij. 'Dat zweer ik je.'

Hij probeerde mijn arm aan te raken en ik kromp ineen. Ik veegde mijn wangen droog en zei: 'Voor jou betekent seks misschien niets, maar voor mij wel en dat wist je. Je hebt alles kapotgemaakt. Ik zal je nooit meer vertrouwen.'

Hij probeerde me naar zich toe te trekken, maar ik duwde hem weg. Wanhopig zei hij: 'Je moet me geloven, dat met Lacie had niets te betekenen.'

'Voor mij heeft het wél iets te betekenen. En voor haar blijkbaar ook.'

'Ik ben niet verliefd op haar!' riep hij uit. 'Ik hou van jou!'

Jeremiah kroop naar me toe. Hij sloeg zijn armen om mijn knieën. 'Niet weggaan,' smeekte hij. 'Ga alsjeblieft niet weg.'

Ik probeerde hem af te schudden, maar hij was te sterk. Hij klampte zich aan me vast alsof ik een vlot was en hij op zee zat.

'Ik hou zoveel van je,' zei hij. Hij trilde over zijn hele lichaam. 'Jij bent altijd mijn grote liefde geweest, Belly.'

Ik wilde blijven schreeuwen en huilen en een weg hieruit zien te vinden. Maar ik wist niet hoe. Toen ik op hem neerkeek, voelde het alsof ik van steen was gemaakt. Hij had me nooit eerder teleurgesteld. Dat hij dat nu wel deed, maakte het allemaal veel moeilijker, want ik had het niet zien aankomen. Ik kon nauwelijks geloven dat hij me nog maar een paar uur geleden op zijn rug over de campus had gedragen en ik meer van hem hield dan ooit.

'We kunnen het nooit meer terugkrijgen,' zei ik, en ik zei het om hem pijn te doen. 'Wat wij hadden

is weg. We zijn het vanavond kwijtgeraakt.'

Wanhopig zei hij: 'Ja, dat kunnen we wel. Ik weet het zeker.'

Ik schudde mijn hoofd. De tranen stroomden weer, maar ik wilde niet meer huilen, zeker niet bij hem. Of met hem. Ik wilde me niet verdrietig voelen. Ik wilde helemaal niets voelen. Ik wreef weer over mijn gezicht en stond op. 'Ik ga weg.'

Hij krabbelde onhandig overeind. 'Wacht!'

Ik duwde hem opzij en griste mijn tas van zijn bed. Toen rende ik de deur uit, de trap af en naar buiten. Ik rende helemaal tot aan de bushalte, met mijn tas stuiterend over mijn schouder en mijn hakken klikkend op de stoep. Ik struikelde en viel bijna, maar ik haalde het. Ik bereikte de bus net toen de laatste passagier instapte, en we reden weg. Ik keek niet achterom om te zien of Jeremiah me had gevolgd.

Mijn kamergenoot Jillian was eerder die dag vertrokken om naar huis te gaan, dus ik had de kamer in elk geval voor mezelf en kon ongestoord huilen. Jeremiah bleef bellen en appen, dus zette ik mijn telefoon uit. Maar voordat ik naar bed ging, deed ik hem weer aan om te zien wat hij had geschreven.

Ik schaam me zo.

Praat alsjeblieft tegen me.

Ik hou van je en dat zal ik altijd blijven doen.

Ik begon nog harder te huilen.